

လူသာမန်

ပေးစုနှစ်



ပေးရှုန့်စ်
လူသာမန်
သည်းခံခြင်းအကျဉ်းသူ

၂၀၁၁။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်တုန်းက မြေကုန်းမှာရှိတဲ့ လေးညှို့ ရှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပေးရှုန့်စ်ကို ရင်းနှီးခဲ့ရတယ်။ သမီးတစ်ယောက် က အဖေရင်းကို မုန်းတီးမိတဲ့ စိတ်ငရဲမျိုးကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး ကြောက်ရွံ့ခဲ့ မိတယ်။ ကိုယ့်အမေအပေါ် အထင်သေးပြီး အားမရဖြစ်မိတာမျိုးကိုတော့ ကျွန်မ သိပ်နားလည်ပေးနိုင်ခြင်း မရှိပြန်ဘူး။

သိပ်ဖြစ်ချင်နေတဲ့ ရည်မှန်းချက် ပျက်ယွင်း နာကျင်ရတာမျိုးကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ကိုယ့်ရင်သွေး ဒုက္ခတွေ့အောင် အတင်းအဓမ္မ ရက်စက်သူဟာ သူ့အဖေကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို အံ့သြကြေကွဲရ တယ်။ ရင်ကွဲပက်လက် ရှိုက်ငိုမိတယ်။ ဖြိုးတော့ဆိုဝီတိုသူ မဖြစ်ချင်ဘူး ကို ကျော်ရဲလင်းရယ်လို့ ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်တိုင်တည်ခဲ့မိတယ် ထင်ရဲ့။

အဲဒီတုန်းက မြူပါးရံပေါက်စ ဖြိုးဖြိုးဝေနဲ့ အရွယ်မရောက်တရောက် လူသာမန် (သံတွဲ) ဆိုတဲ့ ကိုကျော်ရဲလင်း အပါအဝင် မိတ်ဆွေတစ်သိုက် ဟာ သောကြာညနေတိုင်း ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြရဲ့။ (နောက်တော့ သူ လူသာမန် နောက်က သံတွဲကို ဖြုတ်လိုက်တယ်။)ကိုရဲမွန်သော၊ကိုဇေယျာတိုး၊ ကို ဆက်ပိုင်၊ ကိုအေးချမ်း၊ ကိုနောင်နောင်း၊ မဇ္ဇန်စီ၊ အောင်ထက်ဦး စသဖြင့် ပေါ့လေ။

လူငယ်တွေအချင်းချင်း စပ်မိစပ်ရာ ပြောကြဆိုကြ၊ ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြရ

တာ ပျော်စရာပဲ။ ပျော်တယ်ဆိုတာထက် ရင်ဘတ်ချင်း နီးသူတွေနဲ့ အတူရှိ ခဲ့ရခြင်းကို လွတ်လပ်ကြည်မွေ့ခဲ့တယ်လို့ သုံးနှုန်းရင် ပိုကောင်းမယ်ထင် တယ်။ အသက်ကလေး တစ်နှစ်ကျော် ကြီးရုံနဲ့ ကိုကျော်ရဲလင်းလို့ လေးစား ခေါ်ဝေါ်မိခဲ့တယ်ဆိုတာကလည်း သူက စာဖတ်အား စာရေးအား သိပ် ကောင်းလို့၊ ဖတ်မိသမျှ အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း ကောင်းကောင်း မှတ်မိပြီး ပြန်လည်ဆွေးနွေးနိုင်သလို ရေးခဲ့သမျှတွေကိုလည်း အလွတ်ရွတ် ပြတတ်တဲ့အထိ ဉာဏ်ကောင်းသူ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ သူကလည်း ကျွန်မကို ဖြိုးဖြိုးလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့တယ်။ (အခုနောက်ပိုင်းမှသာ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ် ကြတယ် မသိဘဲ ကလောင်နာမည်ချင်းလေးမြတ်စွာ ခေါ်ဖြစ်နေကြတယ်။)

သောကြာညနေတွေမှာ စကားပြောဆိုပြီး ပြန်ကြတဲ့အခါ ပဒုမ္မာကွင်းနား က မိတ္ထူဆိုင်မှာ ကိုကျော်ရဲလင်းရဲ့စာမူတွေကို မိတ္ထူ သွားသွားဆွဲပြီး ဖတ်ရ တယ်။ ကော်ဖီရာဇဝင်၊ ဘယ်သန်များနေ့ (အဲဒီတုန်းက ဘယ်သန်တစ် ယောက်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေချိန်မို့ သူ့ကို ပေးဖတ်ရသေး။ သူလည်း လူသာမန်ရဲ့ ပရိသတ်ဖြစ်သွားရော။) သူ့စာမူတွေထဲ "ခိုင်မြဲနုပျို မေတ္တာရှိ" ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးမျိုးတွေကို မှတ်မှတ်ရရ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ လက်ထပ်သွားတဲ့ ချစ်သူအတွက် သူရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာရှည်ကိုလည်း အမှတ်ရတယ်။ "တစ်သက် လုံး ပေါင်းဖက်ရမယ့် လင်သားကိုယ်ပေါ်က တဘက်ကို ခွာ၊ ဟာဟာ... ကျွန်တော်ဟာ လက်ရှိ အဲဒီဧရိယာမှာ ရောက်နေတယ်" ဆိုတဲ့ကဗျာပေါ့။ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်ကျော်လာတဲ့ အထိ မှတ်မိနေခဲ့တာတွေ။

အစကတော့ သူ့ကို သုတသမားသက်သက်လို့ ထင်ခဲ့မိသေးတာ။ နောက်မှ ရသကိုပါ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသူဆိုတာ သိလာရတယ်။ အဲဒီကာလတွေတုန်း ကတော့ ဖတ်ခဲ့ရသမျှ သူ့စာတွေထဲ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုဆိုလို့ ပေးရနံ့တစ်ခု တည်း။ ကျွန်မက မိန်းမသားလေ။ မိန်းမအချင်းချင်း သွေးစည်းတဲ့စိတ်နဲ့

အဆုံးထိ အံ့ကြိတ်ဖတ်ခဲ့ရတာ။ အဲဒီနောက်မှာ အဲဒါမျိုးဝတ္ထုတွေနဲ့ သတင်းတွေကို တော်တော်နဲ့ မဖတ်ဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီထက်ပိုပြီး မခံစားနိုင်တော့တာလည်း ပါတယ်။ ပေးရုန့်စ် ပေးတဲ့ခံစားမှုတွေထက် ပိုပြီး ရင်ထဲကို ထိုးဖောက် နာကျင်စေနိုင်မယ့် အကြောင်းအရာမျိုး မရှိသေးဘူးလို့ ယူဆမိတာလည်း ပါမှာပေါ့။

၂၀၁၅။ ဆရာမ ရွှေကူမေနှင်း ဘာသာပြန်တဲ့ရွှေမင်းသမီးဆိုတဲ့စာအုပ်နဲ့ အသိဖြစ်ရတယ်။ မာလာလာအကြောင်းတွေ သိရတယ်။

၂၀၁၆။ သားလူရေးတဲ့ မိန်းကလေးကဗျာ ဖတ်ရတယ်။ ကျွန်မနာမည် နူဂျူဒ်ကို ဖတ်ရတယ်။

၂၀၁၇။ ကျွန်မက သားမွေးပြီးပြီ။ ကိုကျော်ရဲလင်းလည်း စာအုပ်တွေ ဆယ်အုပ်ကျော် ထွက်ပြီးနေပြီ။ (ပေးရုန့်စ် ထွက်မလာသေးတာ သတိထားမိတယ်။ပြီးတော့ သူ့ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တွေလည်း ထွက်မလာသေးဘူး။ သူရေးထားပြီးသားတွေ ရှိမှန်း၊ ဆက်ရေးမယ့် အတွေးတွေရှိမှန်း သိတဲ့ စာရေးဖော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မျှော်မိတာပေါ့။ ကျွန်မက ရသစာပေ ခရေဇီတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာလည်း ပါတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ ယောက်ျားယူလာတဲ့ ကိုရီးယား ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို ကြည့်ဖြစ်တယ်။ Silence တဲ့။ ဆွံ့အနားမကြား ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၊ သူ့အမြွှာ ဖြစ်တဲ့ညီနဲ့ ကျောင်းဆရာက ကလေးငယ်တွေကို မုဒိမ်းကျင့် နှိပ်စက်တဲ့ ကား။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံ ရိုက်ကူးထားတဲ့ကား။ ရုပ်ရှင်ထဲက ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ပြီးပေးရုန့်စ်ထဲက လီရာတိုရဲ့အဖေ ဆက်ဟီဆက်ဇ် ကျောင်းဆရာကို မြင်ယောင်မိ သွားတယ်။ ရင်သားသေးသေးလေးတောင် စူထွက်မလာသေးတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ နုထွေးတဲ့ မိန်းမကိုယ်ဆီက စုတ်ပြတ်နာကျင်မှုတွေကို စာနာသနားစိတ်နဲ့၊ အဲဒီ

ယောက်ျားတွေကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးရမလဲလို့ တွေးတော၊ မနောက်နဲ့ စီရင်နေမိချိန်မှာ ကျွန်မယောက်ျားက ဝစီကံနဲ့ လက်စားချေနေပြီ။ စကား ရိုင်းရိုင်းပြပြကို နားထဲကြားဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ အဆင်သင့်မဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုမှ မနေခဲ့ဘူး။

ပေးရှန့်စ်ကလေးကို သူ့အဖေကိုယ်တိုင်က ရက်စက်ယုတ်မာခဲ့သတဲ့လေ။ ခံစားမှုတွေဟာ နှလုံးသားကို ထိုးဖောက်အက်ကွဲစေပြီး တစ်စစီ ပဲ့ကြွနေ စေသလိုမျိုးပဲ။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ သားကလေးကို ကြည့်မိတယ်။ ပထမဆုံး တွေးမိတာက မိန်းကလေးမဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ ဖြစ်ပြီး ဒုတိယတွေးမိ တာက Silence ထဲကကျောင်းဆရာလို ယောက်ျားကလေးတွေကိုမှ ဗလ က္ကာယ လုပ်ချင်သူတွေလည်း ရှိနေတတ်သေးတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်ကလေးတွေဟာ မိမိဘာသာ မကာကွယ်နိုင်သေး တဲ့ အရွယ်မှာတင် ကြွေလွင့်စုတ်ပြတ် ကြရတော့မလား။ မိန်းမသားတွေရဲ့ PassiveLife ကြီးကကော ဘယ်အထိ တည်မြဲနေဦးမှာလဲ။

တလောတုန်းက အိန္ဒိယက ပန်းရောင်ဆာရီဝတ် ဂိုဏ်းအကြောင်း ဖတ် လိုက်ရတယ်။ မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်းဟာ တွန်းလှန်နိုင်တဲ့ အင်အားမရှိပေမဲ့ မိန်းမသားအများကြီး စုမိရင်တော့ ခွန်အားရှိပြီး ပြောင်းလဲနိုင်ပါသတဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်တွင်းအကြမ်းဖက်မှု ခံရလေတိုင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် နေကြရပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေကလည်း "ဒါ လင်မယားချင်းကိစ္စပဲ၊ ကြားမဝင်ချင်ဘူး" လို့ သဘောထားပြီး ဖြေရှင်းမ ပေးကြတာတွေဟာ ဒီနိုင်ငံမှာလည်း ရှိနေတာပါပဲ။ ဘယ်သူက စပြော လိုက်တယ်မသိဘူး။ အရိုးကွဲအောင် ရိုက်မှအသည်းစွဲအောင် ချစ်သတဲ့။ အဲဒီစကားကို မုန်းတယ်။ ပြီးတော့ အသိတစ်ယောက်ပြောတာ ကြားဖူး တယ်။ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ဟာ ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျား

က ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြုကျင့်မှုတွေကို ပြုကျင့်လာတဲ့အတွက် မခံစားနိုင်တော့လို့ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတာ မရခဲ့တဲ့အတွက် အဲဒီယောက်ျား နဲ့ဝေးရာကို ပြေးပုန်းပြီး ကျီးလန့်စာစားကာ နေထိုင်နေရသတဲ့။ ဒါဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲနော်။

အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကိုယ့်သမီးကို ဗလက္ကာယပြုမှုနဲ့ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျတဲ့ဖခင်ဆိုးတွေရှိကြောင်းလည်း သိပြီးသားပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လေးယောက်အထိ သတင်း ကြားဖူးတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိန်းကလေးတချို့ရဲ့ ရင်ဖွင့်မှုတွေထဲမှာ အရွယ်မရောက်သေးခင် ဆွေမျိုးမောင်ဖွား ဦးလေးသားချင်းတွေရဲ့ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထိခိုက်စော်ကား မှုကြောင့် စိတ်ဒဏ်ရာ ရသူတွေ ရှိနေကြတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဝဋ်ဆင်းရဲမျိုး ပါလိမ့်။ ဒါတွေဟာ ကံ ကံ၏အကျိုး မဟုတ်ကြောင်း နားလည်သင့်ကြတယ်။ ဒါဆိုဘယ်လိုမျိုး ကြိုတင် ကာ ကွယ်ရပါ့မလဲ။

ကျွန်မသားကို လွယ်နေတဲ့ကာလ၊ ကိုယ်ဝန်သွားပြတုန်းက ဂျမနာမှာ ၁၃၊ ၁၄ အရွယ် ဘိုကေလေးနဲ့ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်။ ပရဟိတလုပ်တဲ့ အမျိုးသမီး လို့ ထင်ရသူတစ်ယောက်ကပဲ ဘေးနားကနေ လိုက်လံကူညီ ပြောဆိုနေ တာ တွေ့ရတယ်။ ကောင်မလေးက ဟိုဟိုဒီဒီ ကြောင်စီစီလို့၊ မိုက်ကြီးသည် မိန်းမတွေက သူ့ကို စပ်စပ်စုစု ပြူးပြူးပြပြီး ကြည့်နေကြတာ။ ကျွန်မမှာ သူ ကို အဲဒီလို ကြည့်မိသွားမှာတွေ့ပြီး အားနာနေခဲ့မိ။ ဒီအကြောင်းကိုလည်း Silence ကြည့်နေတုန်းက တွေးမိခဲ့တာပါပဲ။

၂၀၁၈။ လူသာမန်ရဲ့ပေးရှန့်စ်ကို ရှင်တို့ သိကျွမ်းကြရတော့မယ်။ ၂၀၁၁ တုန်းက ကျွန်မရဲ့ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း လီရာတို့ ပြောတာတွေကို ရှင်တို့

ကြားကြရတော့မယ်။ Silence ကြည့်တုန်းက ဇာတ်သိမ်းမှာလူယုတ်မာတွေ
ထိုက်သင့်တဲ့ပြစ်ဒဏ်မရလို့ ကျွန်မယောက်ျား ခံပြင်းရသလို ရှင်တို့လည်း
ခံပြင်းကောင်း ခံပြင်းရတော့မှာ။ ကျွန်မကတော့ သေဆုံးခြင်းဟာ
အကောင်းဆုံး ပြစ်ဒဏ်မဟုတ်သေးဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ အမေတစ်ယောက်
ကို အဆစ် ပေးလိုက်ရတာလည်း သိပ်နှမြောတယ်။ မိခင်နဲ့ နေခွင့်မရတော့
မယ့် ပေးရနံ့စလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ဒီကျောင်းဆရာ အဘိုးကြီးကို မ
မြင်ချင်ဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို မယုံဘူး ကိုကျော်ရဲလင်းရေ။ ရှင်လည်း ဘာမှ
တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာသာပြန်သူဟာ မူရင်းကို သစ္စာရှိကြရတယ်
မဟုတ်လား။

- မြူပါးရီဒီဇင်ဘာ၊

၂၀၁၇။
